

HALLGERDŮV PŘÍBĚH

napsal Tavi Dromio

"Vyslím, že největší válečník, jaký kdy žil, byl určitě Vilus Nommenus," nadhodil Xiomara. "Jmenujte mi jediného dalšího, který by ovládl větší území."

Pochopitelně Tiber Septim, odpověděl Hallgerd.

To ale nebyl válečník. Byl to administrátor... politik, namítl Garaz. "A kromě toho, počet obsazených akrů rozhodně není měřítkem, podle kterého by se dal určovat nejlepší válečník. Co takhle umění s mečem?"

Existují i jiné zbraně než meče, oponoval mu Xiomara. "Proč nevzít za bernou minci umění se sekerou nebo lukem? Kdo byl největší mistr všech zbraní?"

Nenapadá mě žádný největší mistr všech možných zbraní, řekl Hallgerd. "Balaxes z Agia Nero v Černém močálu byl nejlepší bojovník s kopím. Ernse Llervu ze Spáleníšť je největší mistr palice, jakého jsem kdy viděl. Nejmocnější mistr katany byl nejspíš nějaký akavirský vojevůdce, o kterém jsme nikdy neslyšeli. A co se týče lučištnictví..."

Pelinal Bílý víchr údajně ovládl celý Tamriel sám, přerušil ho Xiomara.

To bylo snad ještě dřív než v Prvním věku, řekl Garaz. "A nejspíš je to převážně mýtus. Nicméně z moderních dob existují záznamy o všech možných skvělých válečnících. Co třeba Camoran Uchvatitel? Neznámý hrdina, který složil Hůl chaosu a porazil Jagara Tharna?"

Nemůžeme prohlásit neznámého šampióna za největšího válečníka. Co Nandor Beraid, šampión císařovny Katarie? navrhl Xiomara. "Prý dokázal bojovat s každou zbraní, jakou kdo vymyslel."

Ale co se s ním stalo? usmál se Garaz. "Utopil se v Moři duchů, protože si nedokázal sundat brnění. Říkejte mi klidně hnidopich, ale podle mě by největší válečník na světě měl být schopný sundat si svou vlastní zbroj."

Je celkem těžké hodnotit schopnost nosit zbroj jako umění, řekl Xiomara. "Buď na sobě brnění máš a chrání tě, nebo ne."

To není pravda, odpověděl Hallgerd. "Existují i mistři nošení zbrojí, lidé, kteří dokáží fungovat lépe ve zbroji než my bez ní. Slyšeli jste někdy o Pasorothovi z rodu Hlaalu, královu prapradědečkovi?"

Xiomara i Garaz přiznali, že ne.

"Bylo to před stovkami let. Pasoroth byl vládcem velkého panství, které si získal právem největšího bojovníka v zemi. Ne nadarmo se tvrdí, že většina moci tohoto rodu stále pochází z toho, co kdysi získal Pasoroth jako válečník. Každý týden na svém hradě pořádal bojové hry a testoval své schopnosti proti šampiónům okolních území. A každý týden vyhrával. Vždycky něco vyhrál."

Jeho největší umění nespočívalo v boji se zbraněmi, ačkoli uměl více než slušně zacházet se sekerou a dlouhým mečem. Ne, jeho mistrovství spočívalo ve schopnosti pohybovat se rychle a přesně, přestože na sobě nosil kompletní plátovou zbroj. Dokonce se tvrdilo, že se hýbe rychleji ve zbroji, než když má na sobě jen tuniku.

Pár měsíců před tím, než tenhle příběh začíná, vyhrál v boji dceru jednoho ze svých sousedů. Byla to krásná dívka jménem Mena, kterou si vzal za ženu. Velmi ji miloval, ale byl nesmírně žárlivý, k čemuž měl dobrý důvod. Menu si jeho manželské umění příliš nezískalo, a jestli mu nikdy nenasadila parohy, bylo to jen proto, že ji pečlivě hlídal. Byla, abych to řekl slušně, od přírody milování chtivá. A vůbec se jí nelíbilo, že ji manžel získal jako odměnu. Ať šel Pasoroth kamkoli, vždy si ji bral s sebou. I při hrách seděla ve zvláštní lóži, aby ji mohl sledovat i ve chvíli, kdy bojoval.

Ale jeho opravdovým protivníkem, ačkoli to tehdy ještě nevěděl, byl hezký mladý zbrojíř, který také zvítězil v jedněch Pasorothových hrách. Mena si ho všimla a zbrojíř, který se jmenoval Taren, si jí rozhodně taky všiml."

Tohle začíná vypadat jako začátek sprostého vtipu, Hallgerde, řekl Xiomara s úměvem.

Přisahám, že je to pravda a nic než pravda, prohlásil Hallgerd. "Milenci ale měli problém v tom, že nikdy nemohli být sami. Možná právě kvůli tomu se láska stala pro oba šílenstvím, které je posedlo a ovládlo. Taren se rozhodl, že nejlepší bude naplnit konečně jejich lásku během válečných her. Mena předstírala nemoc, takže nemusela zůstat ve své lóži, ale Pasoroth mezi boji navštěvoval každých pár minut její komnatu, takže ani tehdy nemohli být Taren a Mena spolu. Cinkání Pasorothovy zbroje, které bylo slyšet, když manžel šplhal nahoru po schodech na kontrolu své nemocné ženy, však přivedlo Tarena na nápad.

Vyrobil pro svého mistra novou zbroj, silnou, zářivě naleštěnou a krásně nazdobenou. A pro své účely Taren natřel kolenní a kotníkové klouby zbroje luckým prachem, takže čím víc se v ní jeho pán potil a namáhal klouby, tím víc se začaly lepit dohromady. Taren si byl jist, že po čase nebude Pasaroth schopen chodit dost rychle a nebude mít čas mezi boji navštívit svou ženu. Ale jen tak pro jistotu Taren ještě přidal na nohy zvonečky, které při pohybu hlasitě cinkaly, aby měl milenecký pár dost času a aby včas zaslechl, že se Pasoroth vrací.

Když hry další týden začaly, Mena znovu předstírala nemoc a Taren předložil svému pánovi novou zbroj. Pasoroth byl nadšený, přesně jak Taren doufal, a vzal si ji na svůj první boj. Taren se pak odkradl nahoru do Meniny ložnice.

Všude bylo ticho a milenci se konečně začali milovat. Najednou si Mena všimla, že se Taren nějak divně tváří, a než se ho stačila zeptat, co se děje, hlava mu odpadla z krku. Za ním stál Pasoroth se sekerou v ruce."

Jak se dostal nahoru tak rychle, když měl slepené klouby? A copak neslyšeli cinkání zvonečků? chtěl vědět Garaz.

No, víš, když si Pasoroth uvědomil, že po nohách nemůže chodit moc rychle, vzal prý to po rukách.

Tomu nevěřím, rozesmál se Xiomara.

Co se stalo pak? zeptal se Garaz. "Zabil Pasoroth i tu Menu?"

Nikdo neví, co přesně se pak stalo, řekl Hallgerd. "Pasoroth se na několika dalších zápasech neobjevil. Až při čtvrtém souboji se vrátil do boje a Mena se objevila ve své lóži, aby ho sledovala. Vypadalo to, že už není ani trochu nemocná. Ve skutečnosti se usmívala a lehce se červenala."

Že by ji Pasoroth konečně pořádně obtáhl? vykřikl Xiomara.

Jak říkám, neznám všechny pikantní detaily. Ale po bitvě bylo potřeba deseti panošů a třinácti hodin, než se jim podařilo vysvléci Pasorotha z jeho zbroje. Lucký prach smíšený s potem všechno slepil.

Já to nechápu... Chceš snad říct, že si nesundal zbroj, když... ale jak?

Jak jsem říkal, odpověděl Hallgerd. "Tohle je příběh o muži, který byl schopnější a pohyblivější ve své zbroji, než bez ní."

No, tak to je umění, prohlásil Garaz.